

Cô bé có đôi mắt tím

M.N.

Tàu điện ngầm - Đi học muộn... Một ngày như mọi ngày!

Buổi sáng đến muộn, như mọi khi. Những ngày đầu ở 4000 cây số tính từ Việt Nam, Minh không thực sự hiểu điều ấy, rồi nó biết được lý do của những chiều nắng tắt chậm, nơi Singapore người ta không lấy múi giờ theo địa lý, mà chọn giờ cùng giờ Hồng Kông vì lý do kinh tế. Nó chưa thực sự quen với việc 8h sáng mà trời vẫn mịt mù...

Tàu điện ngầm vắng vẻ. Minh nhìn đồng hồ, hẳn là nó sẽ muộn học, nhưng ở đây người ta ít quan tâm tới điều đó. Chiếc MP3 thổi vào tai nó giọng hát của Hà Trần, bằng thứ ngôn ngữ mà nó vẫn hằng nhung nhớ...

Cô gái có đôi kính áp tròng ánh tím

Minh khẽ mở cửa lớp, chui tọt vào chỗ, vút ra cái đĩa TS online cho thằng Jimmy. Cherry vút cho nó hộp kẹo Mentos, có vẻ đã được share cho đến nửa lớp, trong khi thằng Jimmy thì hôn chùn chụt cái đĩa, vừa lảm nhảm rằng không có Minh thì nó đã phải load cái này chắc đến 7 tiếng từ cái mạng Wireless chậm rì của trường.

Canteen đông nghịt và nhộn nhịp. Như mọi khi, Minh ngồi lại trông đồ trong lúc lũ bạn, vốn nhiều kinh nghiệm “bon chen” hơn, lãnh trách nhiệm đi mua đồ ăn. Một giọng con gái từ phía sau nó, bằng tiếng Anh: “Xin lỗi, còn chỗ trống ở đây không?” Hầu như ngay lập tức, Minh đáp ngắn gọn: “No”, rồi nó giật mình quay lại. Người Việt có thể nhận ra nhau qua cách phát âm nhiều bằng môi. Trước mặt nó là một cô gái tóc nâu, áo khoác hồng Das xấn tay, đôi mắt ánh tím... gương mặt rất Sing ấy làm nó lưỡng lự, đành hỏi bằng tiếng Anh: “Bạn là người Việt Nam?”. Về mặt cô gái thoáng ngạc nhiên: “Yup.” Minh nở nụ cười, trước hết khen tặng sự nhạy cảm của mình...

Điều thú vị nhất - Một ngày không như mọi ngày.

Cầu thang dẫn lên giảng đường 73 vắng tanh, đang là tiết 1 buổi chiều. Minh ngồi bệt xuống bên Nguyên trên cầu thang, nhắc headphone khỏi tai cô nhỏ:

- Bắt quả tang bùng học nhé! Để tớ đoán xem nào, giờ Toán hả?

Nguyên cười phá lên:

- Chính xác! Cậu giỏi thì đoán nốt khoa của tớ đi!

Một phút im lặng rồi Minh đưa cho Nguyên lon nước mát lạnh:

- Đẳng nào cậu cũng nói cho tớ mà, phải không?

Nguyên cười vang, áp lon nước vào má:

- Tớ sẽ học câu này để dùng khi bó tay với một câu đố nào đấy. Mà đúng là cậu không đoán được đâu. Tớ học ME- mechanic... Hôm nay nóng quá nhỉ!

Minh bật cười:

- Hôm nào chả nóng! Con gái mà học ME, lạ thật!
- Thì đã thấy rồi đấy thôi! Cửa hiểm là của quý đấy, nhớ mà bảo vệ kẻo nó tuyệt chủng!...
- Cậu sang đây chắc cũng cùng đợt với tớ nhỉ. Tớ sang từ cuối tháng 4.
- Thế thì sớm hơn tớ. Tớ mới sang được khoảng hơn 3 tuần.
Minh xoay xoay cái bật lửa:
- Mọi thứ ổn chứ?

Nguyên nháy mắt:

- Chắc là ổn! Nhiều chuyện lạ lắm, một số phiền toái nhỏ... Nhưng như thế tớ thấy vẫn còn hên chán!

Minh mỉm cười:

- Rồi cậu sẽ quen. Mọi thứ thú vị, bắt đầu đều phức tạp. Hoặc ngược lại.

Nguyên nhấp nhấp lon nước:

- Điều gì cậu cảm thấy thú vị nhất ở đây?
- Mọi thứ, những máy bán nước tự động, những tờ báo free, những góc nhìn từ tầng 20, những cuốn sách đọc không gập, những buổi sáng đèn muộn...
- Và điều gì là thú vị hơn cả?!

Minh ngừng lại một chút, nó nhìn vào đôi mắt tím của Nguyên:

- Khó nói lắm. Những sáng tỉnh giấc không thấy căn phòng quen thuộc, những đêm phân vân kinh khủng giữa việc bật online lên tán gẫu với bạn bè hay tắt đi để dồn sức cho ngày hôm sau sẽ cày hết tốc lực với tàu điện ngầm, xe bus, học tiếng, kết bạn, thích nghi với cuộc sống mới... Những sự mới mẻ ấy vừa thú vị vừa trống trải...

Nguyên ngồi bó gối, rồi chột ngắc gương mặt mịn màng lên, mỉm cười:

- Còn với tớ, mọi việc đều tốt. Và việc tốt nhất cho đến giờ là tớ gặp được ấy.

...Chiều đột nhiên mát rượi với những cơn gió hiém hơi tháng 6. Chân trời đỏ quạch. “Có lẽ đêm nay mưa đấy, rút quần áo sớm đi nhé!” Tiếng cười khanh khách của Nguyên văng bên tai... Những ngày xa lạ thoáng chốc vụt tắt như kết thúc bộ phim dở dang.

Thư viện - Con mưa - Cầu vượt - Sự lựa chọn.

Minh lang thang trên thư viện, vừa nhắm nháp chocolate, vừa mở bài tập vẽ ra làm nốt. Vẽ được hết hình đầu tiên ở góc nhìn thứ 3, Minh đã cảm thấy ặc ặc lắm rồi. Học môn này độ 3 tiết liền chắc là nó tàn một đời hoa úa một đời lúa mất. Nằm gác chân ra sàn, cái cách nằm thượt ra thư viện thế này nó học được của Melvin, ban đầu thấy choáng (thư viện mà nó coi như thể nhà trẻ vậy). Nhưng rồi nhìn quanh Minh bắt gặp hơn một đứa đáng năm chiến y hết thế, mới thấy đấy là cái chuyện thường ở trên phường... Chột cái headphone từ tai nó bị giật ra, Minh mở mắt, đôi mắt tím nhìn nó chăm chú. Nguyên gật gù:

- À há, “Romeo” của Tiến Đạt! Được được! Nhưng mà chưa ăn thua, mai tớ vớt link vào nghe trực tuyến Addy Việt mới khiếp đảm!

Nguyên đưa tay kéo Minh ngồi dậy, xếp gọn đồng giấy về bừa bộn xung quanh.

- Chiều nay mấy giờ hết tiết?

Minh rút phone ra, đút vào balo bừa bộn:

- 5h. Hôm nay học 8 tiết, thấy đầu lùm bà lùm bùng kiêu như ngủ ngáp bị ruồi bay vào ý. à, uống gì không?

Nguyên giơ hai tay lên:

- Ủng hộ nhiệt tình! Trà sữa trân châu không đá!

Minh bật cười lắc đầu:

- Như ở nhà!

Nguyên nháy mắt:

- Mua đi, tối nay đừng về ký túc xá nữa, tớ bù Mac Donald cho! Nhưng dưới 6\$!

- Thế thì tối nay mưa mất!

Và mưa thật. Mưa như đổ bù lại những ngày nắng cháy, cây cối ngập trong màn mưa trong suốt, sáng khoải và đẫm đuối. Minh và Nguyên ngồi dưới mái hiên chiếc cầu vượt băng ngang đường cao tốc. Mái hiên ngắn xanh lơ không đủ che những giọt nước lạnh cóng. Những chiếc xe chạy dọc ngang tít tấp, vùn vụt trong không gian nhiều nhịp thở. Hai đứa vẫn ngồi yên, mặc cho dòng người bước vội vã ngay sau lưng. Mùi không khí, mùi mưa, mùi đất lẫn với nhau tạo một cảm giác hiếm có. Nguyên lên tiếng:

- Cậu biết không, khi còn bé tớ luôn thèm cảm giác trời mưa mà được trùm chăn thật ấm rồi vừa ăn cái gì đó vừa đọc truyện thì thật thích. Sau này, tớ rất hay lên Align Café ngồi những ngày mưa thế này, ngắm từng mảng cây đẫm nước, ngắm mọi người dưới phố... Rồi thấy mình hạnh phúc nhất quả đất...

Nguyên quay sang Minh:

- Chẳng hiểu tại sao tớ lại kể cho cậu nghe những chuyện ấy. Sang đây thấy cuộc sống thực tế quá...

Minh thấy trái tim lại trở về nhỏ bé và yếu ớt, như vốn phải thế:

- Tất cả do mình chọn mà. Hồi bé, đọc Nghìn lẻ một đêm, tớ vẫn nhớ một câu: Trong cuộc sống, trừ cái tên của mình ra, những thứ còn lại bạn đều nên tự chọn. Điều ấy đúng phải không? Hồi mới sang, tớ cũng hoang mang ghê gớm, không biết mình chọn đúng hay sai. Tại sao giữa một môi trường vừa mới mẻ vừa thú vị, mình bối rối và cô độc thế. - Minh cười nhẹ - Thế là tớ mua một con mèo con, và dồn tình yêu thương vào cho nó. Nhưng tớ thấy điều đó chẳng khác gì một kiểu chạy trốn. Tớ ngừng lại, bắt đầu sống cuộc sống như mình mong muốn. Tớ vẫn nuôi con mèo và yêu

thương nó, nhưng đó là tình yêu cho con mèo, và dành riêng cho nó. Chứ không phải là sự chấp vá từ một tình yêu nào khác!

Chiếc bật lửa Zippo trong tay Minh xoay xoay, bật tách một cái, đốm lửa nhỏ lấp lánh ánh mắt tím sẫm. Nó chậm rãi:

- Cũng như tớ yêu quý cậu thật sự. Nếu chúng ta đang ở Việt Nam và gặp nhau ở một nơi nào đó, tớ vẫn sẽ yêu quý cậu như thế này. Chứ không phải tình cảm của tớ dành cho cậu bây giờ là do nhu cầu muốn có một ai đó để làm bạn, để yêu quý, để thể hiện... Không đâu....

Đột ngột, Minh đứng dậy, đưa tay ra:

- Nào, để tớ giúp một tay. Không còn hàng Mac Donald nào mở cửa giờ này, nhưng nếu muốn ăn spaghetti thì tớ sẽ làm!

Nguyên thì thảo:

- Thật ư? Sao cậu chiều tớ vậy, Minh?

Minh cười, cầm lấy tay Nguyên:

- Vì khi cậu khóc trông thật xinh. Và vì chúng mình là bạn!...

(Theo Hoa Học Trò)

Việt Báo